

tiget for den fakultative 2den Afdelings Vedkommende, hvor en Hovedsum af 2 Gange Karakterernes Antal er tilstrækkelig til at bestaa; men denne administrative Bestemmelse (Bekendtgørelse Nr. 39 af 15. Februar 1893) er ganske i Overensstemmelse med Aanden i og Hensigten med fakultative Prøver og bør derfor neppe skærpes. For saa vidt Paastanden derimod ogsaa skulde gælde Styrmandseksamens 1ste Afdeling, der hører til de almindelige Betingelser for at blive Dæksbefalingsmand i Handelskibe, da kunde den kun tænkes opstaaet af Ukendskab enten til disse specielle Forhold eller til Eksamensvæsen i Almindelighed; da Styrmandseksamens 1ste Afdeling tværtimod maa betegnes som en forholdsvis streng Eksamen saa vel under Hensyn til den krævede Minimumskarakter i Hovedsummen (3 Gange Karakterernes Antal) som til Bestemmelsen om, at der i hvert enkelt Fag skal opnaas en Minimumskarakter, for at den hele Eksamen kan bestaa. Hvad endelig Paastanden om den ret milde Bedømmelse og utilstrækkelig Kontrol angaar, da savnes der Bevis for samme, og den synes i alt Fald ikke bestyrket ved de i Mindretalsbetænkningen Tab. 1, 5 og 14 givne Oversigter over Eksamensudfaldet i Forbindelse med dem i Tab. 6, der udviser Antal af Elever, som i Mangel af tilstrækkelig Modenhed slet ikke bliver indstillet til Eksamen. Disse Oplysninger tyder derimod paa Skolernes Samvittighedsfuldhed ved Indstilling, hvilket ogsaa er Hensigten med det krævede Modenhedsbevis.

Side 3 i sin Betænkning nævner Flertallet det som en Kendsgerning, at Maskinpersonalet om Bord ofte er Dækspersonalet betydelig overlegent i almindelig Dannelse og særlig i Behandling af Modersmaalet. Dette er meget muligt, men udelukker jo ikke, at det modsatte ogsaa ofte kan være Tilfældet. En rigtig Vurdering af dette Forhold turde i øvrigt være vanskelig at anstille. Det maa nemlig erindres, at Skibsføreren gennem tjenstlige Beretninger, ofte af meget vanskelig Natur, kommer i langt nøjere Rapport til Rederen, Assurandør, Retten o. s. v., end Maskinmesteren almindeligvis kommer det; men den første er da ogsaa i langt højere Grad end den sidste udsat for at give sig Blottelser. Dertil kommer, at Maskinpersonalet gennemgaaende er unge Folk, der har nydt godt af den senere Tids højnede Undervisning, medens der endnu farer mangfoldige Skibsførere fra den Tid, da Dansk ikke foredredes til Styrmandseksamen. Erfaringen fra de Navigationssskoler, hvor Maskinister og Navigatorer undervises jævnsides, tyder i alt Fald ikke paa nogen Overlegenhed i dette Punkt, hverken paa den ene eller den anden Side.

Blandt Midlerne til at afhjælpe de formentlig tilstedeværende Mangler ved Navigationsvæsenet anbefaler Flertallet Side 9 Oprettelsen af et „Undervisningsraad“ under Navigationsdirektørens Forsæde; dets Medlemmer skulde udpeges af Handelsflaadens Repræsentanter, og dets Opgave skulde være at behandle de Sager vedrørende Undervisningens Art og Omfang, som enten forelægges til Drøftelse, eller som Raadet under Hensyn til Forholdenes Udvikling anser at burde forelægges Ministeriet. Endvidere skulde det vælge Censorer.

Flertallet har ikke præciseret denne Tanke i Lovudkastet, men nævner ikke desto mindre Institutionen paa et enkelt Sted her. Jeg skal derfor komme lidt nærmere ind paa Sagen.

Naar det betænkes, at Navigationsvæsenet som et Led af Sønæringsbestemmelserne tilsigter visse Indskrænkninger i den frie Udøvelse af Sønæringen, synes paa Forhaand Tanken om en stadig Indblanding heri af Repræsentanter for den samme Næring at være ret absurd.

Naar Flertallet dernæst anfører, at den øverste Ledelse af Navigationsvæsenet er hos Navigationsdirektøren, da er dette ikke korrekt. Efter Loven af 1892 er den hos vedkommende Minister, og Navigationsdirektøren er blot udøvende Embedsmand. Det foreslaaede Undervisningsraad vilde altsaa i Virkeligheden blive en Institution, til hvilken Ministeren, da han havde nedsat det, vilde være bundet til at henvende sig om ethvert Anliggende af nogen Betydning. En Institution af den Art vilde være noget nyt og maatte i sine Konsekvenser føre til Oprettelse af tilsvarende Raad for Sønæringslovens øvrige Led, for Skibsregistreringen, Lodsvæsen, Fyrvæsen, Vagervæsen o. s. v., for blot at holde sig til Søfartens Omraade. Men derved vilde Administrationens Handlefrihed i følelig Grad blive baandlagt. Naar det antydes, at baade Centraladministrationen og den udøvende Embedsmand skulde savne den rette Forstaaelse med Handelsmarinen eller være ukendt med de Ønsker og Stemninger, der gør sig gældende, da maa en saadan Antagelse bero paa Ukendskab til Forholdene. Saadanne Strømninger kendes og iagttages selvfølgelig nøje; men en ganske anden